

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 7

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อ น.ส. รัญธรณ์ ชื่อเล่น หญิง อายุ 18 ปี อาชีพ นักเรียน นักเรียน บ้านอยู่สะพานใหม่ กทม.

ในอนาคตตอยากเป็นหมอ เพราะว่าอยากช่วยเหลือคนยากจน และในช่วงโรคระบาดโควิด-19 นี้การเป็นหมอก็ได้ทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ป่วยได้มากขึ้นด้วย

ช่วงปี 2563 โควิดรอบแรก ปิดเทอมใหญ่ ม. 5 และกำลังจะเปิดเทอมขึ้น ม.6 เทอม 1 รัฐบาลสั่งล็อกดาวน์ เพื่อป้องกันโควิด-19 จะลุกลามไปทั่วประเทศ ทำให้เลื่อนการเปิดภาคเรียนทั่วประเทศไปเป็นเดือนกรกฎาคม 2563 ระบบมันรวนไปหมด

คำว่า “เรียนออนไลน์” เป็นที่รู้จักขึ้นมาทันทีในวงกว้าง บางคนพร้อมเรียน บางคนก็ไม่พร้อมที่จะเรียน ถึงแม้รัฐจะสั่งเลื่อนเปิดเรียนไปเป็นเดือนกรกฎาคม

เรียนออนไลน์ คนที่ไม่พร้อมอย่างเช่น พ่อแม่คนอื่นที่มีผลกระทบต่องาน ก็ตกงานไม่มีเงินมาจ่ายค่าเทอม ต้องดรอปเรียน มีผลเสีย กระทบทำให้เด็กเหล่านี้หลุดจากระบบการศึกษาไทย

ช่วงเวลาเรียนถูกจำกัดให้เรียนชดเชยจาก จันทร์-ศุกร์ ก็ต่อถึงวันเสาร์เลิกเรียนเย็น ๆ ไม่มีเวลาพักสมอง จริง ๆ ตอนเดือนตุลาคม ปี 2564 คือปิดภาคการเรียนของเทอม 1 ระยะเวลา 1 เดือน ทั้ง ๆ ที่ควรเป็นเทอม 2 แต่กลับต้องเรียนหนักมากขึ้น ชดเชยตามรัฐบาลสั่งเลื่อนเปิดภาคการเรียนเมื่อต้นปี

เมื่อก่อนเวลาพักได้สนุกสนานเฮฮา แต่ตอนนี้ต้องระวังตัวเองกันมากขึ้น ใกล้เคียงกันไม่ได้แล้ว และตอนกินอาหารกลางวันก็ต้องนั่งห่างกันเว้นระยะกัน ต้องล้างมือก่อนกิน และต้องไม่พูดคุยกันระหว่างกินอาหาร มีสติในการกระทำ เพราะถ้าติดแล้ว ก็สามารถนำเชื้อไปแพร่ที่บ้านได้

ช่วงนั้น ยายก็ไม่สบายเข้าโรงพยาบาล ยายเป็นอัมพฤกษ์ ที่บ้านก็ขายของรายได้ก็ลดลงทันที จากที่เคยได้วันละ 1,000-1,500 บาท เหลือแค่นี้ก็ร้อยบาท ยายมีโรคประจำตัวหลาย ๆ อย่าง โควิดก็กลัว ต้นทุนชีวิตก็สูงขึ้น เมื่อก่อนเคยนั่งวินมอเตอร์ไซด์ไปโรงเรียน กับต้องเลือกขึ้นรถโรงเรียนแทน เพราะเว้นระยะห่าง จ่ายค่าเทอมเพิ่มอีก 5-6 พันบาท ต่อเทอม ปีนี้ก็ 12,000 บาท

แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ต้องเรียนหนังสือ ส่งผลกระทบต่อการเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก เพราะเรียนออนไลน์มันไม่สามารถยกมือขึ้นแล้วซักถามได้ตามปกติเหมือนเรียนในห้องเรียนจริง แล้วตอนนี้ก็ถือว่าเป็นโค้งสุดท้ายในการจบการศึกษาชั้น ม.6 ที่สำคัญอย่างยิ่ง เพื่อไปเตรียมเรียนต่อในคณะสาขาต่าง ๆ ถ้าโควิดยังระบาด และควบคุมโรคยังไม่ได้ ก็กระทบการเรียนการสอน ตอนนี้การแข่งขันของวงการศึกษามันสูงอยู่แล้ว เพื่อน ๆ หลายคนเครียด กลัวสอบไม่ได้ กลัวตามไม่ทัน กลัวจะเข้าคณะตามที่ฝันไม่ได้

ส่วนการเตรียมตัวสอบ ก็มีการอ่านหนังสือ และทำข้อสอบย้อนหลัง อ่านหนังสือของสสวท. และหนังสือเก็บเนื้อหาเตรียมสอบ ชื่อหนังสือที่รวบรวมข้อสอบทั้ง 5-10 ปีย้อนหลังมาทำด้วย และที่โรงเรียนได้หาครูพิเศษมาติวสอบ ONET ให้ ส่วนมากจะอ่านเอง ติวเองมากกว่า เพราะประหยัดค่าใช้จ่ายเรียนพิเศษ เวลาว่างก็จะนำหนังสือมาอ่าน และติวกันกับเพื่อน ส่วนเพื่อนคนอื่น ๆ ก็มีการจัดตารางอ่านหนังสือและไปเรียนพิเศษในวันเสาร์-อาทิตย์ และตอนเย็นหลังเลิกเรียนด้วย บางคนก็สมัครเข้ามหาวิทยาลัยของเอกชนและก็ทำอาชีพเสริมกันในเวลาว่างเช่น ขายของออนไลน์ ก็จะกิจกรรมทำกันไประหว่างรอเวลามหาวิทยาลัยเปิดเทอม การสอบสนามใหญ่ที่ผ่านมาก็ไปสอบมาทั้งหมด 4 สนามสอบ ได้แก่ ONET, GAT/PAT, 9 วิชาสามัญ และ กสพท.

ระบบการสอบค่อนข้างแย่ เว็บล่มบ่อย เพราะมีนักเรียนเข้าระบบพร้อมกันมากกว่าหนึ่งแสนคน กว่าที่จะเข้าไปดูผลสอบได้ก็ใช้เวลาานานมาก เหมือนไม่มีการเตรียมพร้อมของระบบเลย และการไปสอบก็ไม่สนใจเด็กนักเรียนที่จะต้องเดินทางไปสอบเลยแม้แต่หน่วย จะให้ไปสอบอย่างเดียว ทั้งด้านการเรียน การเดินทาง สถานการณ์ต่างๆ แย่ไปหมด และผลสอบออกมาก็มีความผิดพลาด มีการตรวจผิดบ้าง คำตอบเหมือนกันแต่ได้คะแนนไม่เท่ากันบ้าง

การเข้าห้องสอบก็ต้องใส่หน้ากากอนามัยตลอดเวลา ทำให้หายใจไม่สะดวก อากาศก็ร้อน แต่ก็ยังดีที่มีการสอบแค่สองวัน และวิชาที่สอบในแต่ละวันก็น้อย จึงได้มีเวลาพักผ่อนบ้าง

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม ที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยได้ประกาศว่า ตีกรอบ 2 โควต้าที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง คณะวิศวกรรมศาสตร์ และได้ยืนยันสิทธิ์เรียบร้อยแล้ว

เรื่องการป้องกันโควิด ก็ใส่หน้ากาก ล้างมือบ่อย ๆ เหมือนคนอื่นทั่วไป พยายามทำหน้าที่ตนให้ดี แต่ก็อยากให้ประเทศไทยควบคุมโรคได้ไวๆ จะได้กลับมาใช้ชีวิตปกติ ส่วนเรื่องฉีดวัคซีน ถ้ามีความจำเป็นจะต้องฉีดเพื่อป้องกันเชื้อไวรัส ก็คงจะฉีด แต่ก็ต้องดูที่ผลข้างเคียงด้วยว่าถ้าฉีดเข้าไปแล้วมันจะป้องกันได้ไหม และต้องแลกกับความเสียหายอะไรบ้าง

การช่วยเหลือโครงการของภาครัฐ ไม่ได้เข้าร่วมโครงการใด ๆ เลย เพราะมีคนมากมายที่รอสิทธิ์นี้อยู่ และก็คิดว่าเราไม่ได้เดือดร้อนอะไรด้วย จึงไม่ได้ลงทะเบียน แต่ก็เห็นว่าเป็นโครงการที่ไม่ค่อยยุติธรรมสำหรับคนยากจนจริง ๆ สักเท่าไร เพราะพวกเขาไม่มีโทรศัพท์ที่จะมาใช้สแกนจ่ายได้เหมือนประชาชนทั่ว ๆ ไป บางคนก็มีเงิน เป็นโครงการที่คนยากจนจริง ๆ เข้าไม่ถึงและไม่พยายามที่จะเข้าไปช่วยเหลือพวกเขาเลยด้วยซ้ำ

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2564